

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 22377

гр. София, 01.09.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в закрито заседание на първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВАЛЕРИЯ Р. ДИЕВА**

като разглежда докладваното от **ВАЛЕРИЯ Р. ДИЕВА** Гражданско дело № 20211110164312 по описа за 2021 година

Извършена е проверка по реда на чл. 140, ал. 1 ГПК.

Делото е образувано по искова молба, подадена от ЗДР. В. СЛ., ЕГН *****, с адрес в гр. С. срещу Н., представляван от Ректора - П.

Ответникът е подал писмен отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК.

Исковата молба е редовна и предявените искове са допустими, поради което делото следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

Ищецът с исковата молба, както и ответникът с отговора на исковата молба са представили относими и необходими писмени доказателства, чието приемане е допустимо.

Ищецът е поискал да му бъде издадено съдебно удостоверение, което да му послужи пред Инспекция по труда С. за снабдяване със справка относно наличие на данни за едностранно изменение по чл. 120 „б“, ал. 2 КТ в периода от месец март 2020 г. до месец септември 2021 г. на елементи от съдържанието на индивидуалното му трудово правоотношение, възникнало на основание конкурс, избор и сключен впоследствие трудов договор за неопределено време № 486/12.10.2001 г. Искането следва да се уважи.

Ответникът е поискал да бъдат допуснати двама свидетели при режим на довеждане за установяване на посочените в отговора на исковата молба обстоятелства, което искане е основателно и следва да бъде допуснато.

Така мотивиран и на основание чл. 140 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА представените към исковата молба и отговора на исковата молба писмени доказателства.

ДОПУСКА двама свидетели при режим на довеждане от страна на ответника за

установяване на твърдените в отговора на исковата молба обстоятелства.

ДА СЕ ИЗДАДЕ съдебно удостоверение на ищеца ЗДР. В. СЛ. , което да му послужи пред Инспекция по труда С., за снабдяване със справка относно наличие на данни за едностранно изменение по чл. 120 „б“, ал. 2 КТ в периода от месец март 2020 г. до месец септември 2021 г. на елементи от съдържанието на индивидуалното му трудово правоотношение, възникнало на основание конкурс, избор и сключен впоследствие трудов договор за неопределено време № 486/12.10.2001 г. **СЛЕД** представяне на проект на същото от ищеца в едноседмичен срок от съобщението.

УКАЗВА на ищеца в **едноседмичен срок** от съобщението с писмена молба да поясни при посещение на деловодството на съда при кой състав и кое дело се е запознал със съдържанието на Заповед № . г., доколкото в уточнителната молба е посочил номера на настоящото дело – 64312/2021 г., което е практически невъзможно, като ангажира и **доказателства в тази насока**.

УКАЗВА на ответника в **едноседмичен срок** от съобщението с писмена молба да посочи твърди ли към подадения отговор на исковата молба по гр. дело № 38653/2021 г. по описа на СРС, 62 състав, да е приложена процесната Заповед № . г., както и да посочи на коя дата ищецът е получил препис от писмения отговор, ведно с приложената Заповед № . г. по гр. дело № 38653/2021 г. по описа на СРС, 62 състав.

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на страните в срок до първото открито съдебно заседание да вземат становище по размера на претендираното обезщетение по чл. 225, ал. 2 КТ, вкл. и относно размера на последното брутно трудово възнаграждение на ищеца за пълен отработен месец преди уволнението и при необходимост да ангажират доказателства /съдебно-счетоводна експертиза/ в тази насока.

НАСРОЧВА открито съдебно заседание за **10.11.2022 г., 10:30 часа**, за когато да се призоват страните.

На страните да се изпрати препис от настоящото определение, а на ищеца – и препис от отговора на исковата молба, ведно с доказателствата към него.

СЪДЪТ ПРИКАНВА СТРАНИТЕ към спогодба, като им разяснява, че по този начин ще уредят по-бързо спора между тях, а при приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса подлежи на връщане на ищеца съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 9 ГПК.

УКАЗВА на страните, че най-късно в първото по делото съдебно заседание могат да изразят **становищата си** във връзка с дадените от съда указания и проекта за доклад по делото, както и да предприемат съответните процесуални действия.

УКАЗВА на страните, че ако не изпълнят дадените от съда указания в горепосочения срок, същите **губят** възможността да направят това по-късно освен ако пропускът се дължи на особени непредвидени обстоятелства.

УКАЗВА на страните, че съобразно чл. 238 от ГПК, срещу тях може да бъде

постановено **неприсъствено решение** по искане на другата страна и при следните предпоставки: за ответника- ако не е представил в срок отговор на исковата молба и не се е явил в първото по делото заседание, без да е направил искане за разглеждането му в негово отсъствие; за ищеца- ако не се е явил в първото по делото заседание, не е взел становище по отговора на исковата молба и не е поискал разглеждане на делото в негово отсъствие.

УКАЗВА на страните, че, ако отсъстват повече от един месец от **адреса**, който са съобщили по делото или на който веднъж им е връчено съобщение, са длъжни да уведомят съда за новия си адрес. При неизпълнение на това задължение всички съобщения ще се приложат към делото и ще се считат за редовно връчени.

СЪСТАВЯ на основание чл. 140, ал. 3 ГПК проект за доклад, както следва:

Предявени са кумулативно обективно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ вр. чл. 225, ал. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, с които се иска да се признае за незаконно прекратяването от работодателя с негова Заповед № . г. на индивидуалното трудово правоотношение на ищеца, възникнало на основание конкурс, избор и сключен в последствие трудов договор за неопределено време № 486/12.10.2001 г., да бъде възстановен на предишната му работа като „асистент“ по задължителните учебни дисциплини „Ф., да му бъде заплатено обезщетение, представляващо разликата в заплатите, които е получавал на предишната си длъжност и новата такава за периода от 08.04.2021 г. до 06.10.2021 г., в общ размер на **6166,18 лв.**, както и мораторна лихва върху главницата в размер на **373,40 лв.** (според последна учочнителна молба с вх. на СРС № 65737/04.04.2022 г.) за периода от 08.04.2021 г. до 11.11.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба в съда /11.11.2021 г./ до окончателното плащане .

Ищецът твърди, че с трудов договор № 486 от 12.10.2001 г. е бил назначен за неопределено време на академичната длъжност „асистент“ към Магистърски факултет по две от изброените в чл. 7, ал. 2 на действащата НЕДИПВОСППКЮ, приета с ПМС № 75 от 05.04.1996 г., задължителни учебни дисциплини – „Ф.. Посочва, че нормалността и равновесието в съществуващото между него и работодателя индивидуално трудово правоотношение се нарушила от страна на работодателя **след влизане в сила на ЗМДВИПОРНС 13.03.2020 г., ДВ бр. 28/24.03.2020 г.** (Закон за извънредното положение) и последващото налагане с акт на държавен орган на дълговременна епидемична обстановка, непрекъсвана от месец май 2020 г. до датата на исковата молба. Твърди, че със Заповед № З-РК- 15/28.10.2020 г. било определено о-чението да се извършва в електронна среда, но о-чението по държавно регулираната специалност „Право“ задължително следвало да се провежда при спазване на одобрената от Националната агенция за оценяване и акредитация редовна образователна форма. Твърди, че изрично поискал от работодателя разяснение как точно занапред ще се провежда неприсъствено извън сградата на висшето училище от разстояние о-чение в домашна онлайн среда и електронен формат за юристи, но не получил никакъв отговор. Твърди, че за времето, през което действали установени по надлежния ред ограничения и забрани за провеждане на редовни присъствени учебни занятия в сградите на

висшите училища, нямал задължение да е на разположение на работодателя и не бил длъжен да престира труд в негова полза. Твърди, че работодателят не му предоставил необходимите за провеждане от дистанция в електронна среда технически средства, нито му осигурил съпътстващата ги технологична свързаност, за да може да извършва в полза на работодателя трудова дейност от място извън сградата на висшето училище. Сочи, че е бил лишен от възможност да изпълнява трудовите си задължения като „асистент“ по задължителните учебни дисциплини „Ф.“ от място извън сградата на висшето училище в електронна среда от дистанция между о-чаващ и студент за времето след месец март 2020 г. Посочва, че заради удължаване на противоепидемичните ограничения, работодателят със свои заповеди – Заповед № ./22.12.2020 г. и Заповед № 74/15.01.2021 г. – за неопределен по продължителност времеви срок удължил провеждането в електронна среда на учебния процес в Н.. Твърди, че никога в периода между месец март 2020 г. до месец септември 2021 г. работодателят по отношение на него лично не бил упражнил правото едностранно да измени мястото му на работа. Сочи, че след като в началото на месец юни 2021 г. се възстановили присъствените редовно провеждани от висшите училища учебни занятия е останал изненадан, защото при посещение на място в сградата на Н- му бил отказан достъп до учебния процес без да му бъде оказано никакво съдействие за изясняване на причините и основанията за недопускането му на работа. Твърди, че никога не е получавал заповед за уволнение, но при запознаване с книга по гр.д. № 64312/2021 г., в сградата на съда, на 17.09.2021 г. му е станала известна Заповед № . г., с която работодателят едностранно прекратил индивидуалното му трудово правоотношение, налагайки му предвидено в чл. 188, т. 3 от КТ дисциплинарно наказание „уволнение“, за което нямал никаква вина, защото за времето през което по отношение на висшите училища са наложени ограничения и забрани, упражнявал правото си по чл. 267а КТ и не бил на разположение на работодателя. Сочи, че мотивите на обжалваната заповед, с която му е прекратено трудовото отношение, противоречали на обективните обстоятелства. Посочва, че размерът на последното му трудово брутно възнаграждение при работодателя му в последния пълен отработен месец е 1578,20 лв., като след уволнението започнал работа при друг работодател, където получавал по-ниска заплата, поради което и на основание чл. 225, ал. 2 КТ претендира разликата между двете за период от 6 месеца от прекратяване на трудовото правоотношение.

При горното се иска да се признае за незаконно прекратяването от работодателя с негова Заповед № . г. на индивидуалното му трудово правоотношение, да бъде възстановен на предишната му работа като „асистент“ по задължителните учебни дисциплини „Ф., да му бъде заплатено обезщетение, представляващо разликата в разплатите, които е получавал на предишната си длъжност и новата такава за периода от 08.04.2021 г. до 06.10.2021 г., в общ размер на 6166,18 лв., както и мораторна лихва в размер на 373,40 лв. за периода от 08.04.2021 г. до 11.11.2021 г., както и законната лихва от датата на подаването на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира и сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от ответника, с който оспорва предявените иски като недопустим и неоснователен. Твърди се, че исковата молба е

подадена след изтичането на двумесечния преклузивен срок съгласно чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ, тъй като прекратяването на трудовия договор било на 08.04.2021 г., а исковата молба била подадена на 11.11.2021 г. Твърди, че ищецът бил многократно търсен, за да му бъде връчена заповедта за уволнение. Сочи, че заповедта му била връчена на 17.03.2021 г. и на 07.04.2021 г. на електронната поща, но същата била блокирана. Посочва, че на адреса, посочен от ищеца и намиращ се в личното му трудово досие, било изпратено писмо с обратна разписка чрез Български пощи на 18.03.2021 г., съдържащо заповедта за прекратяване на трудовия договор на ищеца, но писмото било върнато в Н- като непотърсено. Твърди също, че Заповедта за уволнение била изпращана и чрез куриерска фирма „С.“, като пратката била предадена и на 26.03.2021 г. била направена неуспешна доставка, тъй като получателят отсъствал. Наред с това връчване на заповедта било осъществявано и чрез куриерска фирма „Л.“, като на 01.04.2021 г. и на 02.04.2021 г. били направени опити за връчване, но без успех. Освен това, връчване на заповедта било осъществявано и чрез куриерска фирма „Е.“, като Заповедта била предадена на 18.03.2021 г., но не е била доставена на ищеца и била върната на подателя Н- на 23.03.2021 г. Твърди, че прекратяването било регистрирано в системата на НАП на 08.04.2021 г., тъй като ищецът недобросъвестно възпрепятствал получаването на обжалваната заповед, макар да е бил търсен на адреса, предоставен в Н., както и по електронната поща, предоставена от него. Сочи, че по гр. дело № 38653/2021 г. по описа на СРС, 62 състав, образувано по искова молба на ищеца, с писмения отговор, вх. № 39056/11.08.2021 г. обжалваната заповед била представена.

Твърди, че оспореното уволнение било законно и не били налице сочените в исковата молба нарушения на закона. Твърди, че след 08.04.2021 г. ищецът не бил работил като асистент в Н., не бил водил занятия. Посочва, че с писмо, изх. № ./11.02.2021 г. били изискани писмени обяснения във връзка с всички нарушения на трудовата дисциплина, описани в обжалваната заповед. Сочи, че обжалвана заповед била мотивирана, като били описани нарушенията на трудовата дисциплина съобразно закона, като било посочено времето и начина на извършване. Твърди, че на преподавателите била дадена възможност да работят и от място, извън Университета, от разстояние, като им било осигурено и оборудване, състоящо се от преносим компютър, програмно /софтуер/ осигуряване, устройство за комуникация с преподавателя, включително и интернет свързаност. Освен това не съществувала пречка преподавателите да водят учебните занятия и от сградата на Н-. Посочва, че ищецът бил поканен с изрична Н. с изх. № П-П-4/20.11.2020 г., за да му бъде връчено оборудване и информация за извършване на електронно обучение, в онлайн режим на провеждане на студентите от програма „Право“. С н. с изх. № П-П-4/20.11.2020 г., изпратена чрез Н., ищецът изрично бил поканен в едномесечен срок от получаване на поканата да се яви в Н-, корпус 1, кабинет 317, между 9:00 ч. и 17:00 ч., за да получи оборудване за работа от разстояние. Н. търсил ищеца в дома му на 25.11.2020 г., на 05.12.2020 г. и на 23.12.2020 г., но не го намерил. Посочва, че нотариусът оформил връчването на 07.01.2021 г. в условията на чл. 47, ал. 1, 2 и 5 вр. чл. 592 ГПК и информирал Н- за осъществените от него действия. Твърди, че по повод провеждане на учебните занятия на студентите от специалност „Право“ в електронна среда, както на всички преподаватели,

така и на ищеца било осигурено за сметка на Н- оборудване. В периода на обявеното от Ректора на Н- провеждане на учебния процес в електронна среда ищецът не бил провеждал о-чение на студентите, не се е явявал и в университета. Сочи, че въз основа на доклади, жалби на студентите и на изричния отказ на ищеца да провежда занятия в електронна среда, провеждането на упражненията със студентите по финансово и данъчно право били възложени на друг преподавател, който провел и оценяването на студентите. Твърди, че ищецът не провеждал занятия със студентите в електронна среда от момента на обявяване в страната на извънредно положение до датата на прекратяване на трудовия му договор. Ето защо, моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените иски като неоснователни и да му присъди сторените по делото разноски.

Разпределение на доказателствената тежест:

В тежест на ищеца е да докаже съществувало между страните трудово правоотношение, както и че е работил и провел упражнения на студентите на сочените в заповедта за уволнение от 17.03.2022 г. дати и часове, в случай че твърди подобен факт.

С оглед възраженията на ищеца в тежест на ответника е да докаже, че е било налице твърдяното основание за уволнение, т.е. че са извършени конкретните нарушения на трудовата дисциплина – ищецът не се явил на работа в два последователни работни дни и не е изпълнил трудовите си задължения на сочените в заповедта за уволнение дати и часове, съответно че правото на уволнение е надлежно упражнено с мотивирана заповед след поискване на обяснения по реда на чл. 193 КТ.

По иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ в тежест на ищеца е да докаже, че при наличие на предпоставки за уважаване на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ трудовото правоотношение между страните няма срочен характер или срокът на договора не би бил изтекъл към момента на устните състезания.

По иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225 КТ ищецът твърди, че е работил на по-нископлатена работа в резултат от незаконното уволнение. В тежест на ищеца е да докаже изгодния за него факт – че е работил на по-нископлатена работа за съответния период, причинна връзка с уволнението, както и размера на brutното трудово възнаграждение, получено за последния пълен отработен месец преди уволнението.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг и изпадане на ответника в забава.

В тежест на ответника по този иск е да докаже погасяване на дълга на падежа.

На основание чл. 153 ГПК безспорен между страните и ненуждаещ се е от доказване е фактът, че страните са били обвързани от трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „асистент“ по финансово и данъчно право, както и че със Заповед № . г. му е наложено наказание „дисциплинарно уволнение“.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____